

Kedves Fiatalok!

Az evangéliumi szakaszunk közepén van egy picinyke mondat, ami után sok mondatot hallunk. „Az ítélet ez.” Az evangélista hogyan írja le Jézus szava nyomán az ítéletet. Az ítélet az, hogy az ember találkozik a valósággal. Az ítélet az, hogy az ember találkozik majd önmagával, de úgy, ahogy vagyunk. Az ítélet az, hogy találkozom azzal, amit tettem. Az ítélet az, hogy találkozom azzal, amit elmulasztottam. Az ítélet az, hogy találkozom azokkal, akikkel nem bántam jól. De az ítélet az is, természetesen, hogy találkozom azokkal, akiket tudtam szeretni. Az ítélet az, hogy nagyon világosan, a napfénynél is világosabban látom az egész életutamat, hogy látom a döntéseimet, hogy látom a döntéseim, az életem következményeit.

Az ítélet másik része az, hogy találkozunk Jézussal, hogy találkozunk Istennel. Önmagában ez a találkozás a világosságban történik, amiben nincsen sötétség. Az emberek számára nagy kihívást jelent. Mert itt, ezen a földön, ahogyan elhangzik e néhány mondat, hogy mi is az ítélet, ezen a földön az ember akarva-akaratlanul, tudva és tudatlanul, kisebb és nagyobb mértékben ragaszkodik a sötétben, mert a sötétben próbálunk elbújni, és elrejtőzni, és igyekszik nem látni, és nem tudatosítani a számára kellemetlen eseményeket. Az ítélet pedig az, hogy egyszerűen csak látunk mindent úgy, ahogy van, és mindenkit úgy, ahogy van.

Az életünkben továbbra is, ma is, megvan a sötétség kísértése mindegyikünkönél. Ha valamit nem akarunk megnevezni, valamit nem akarunk látni, valamit nem szeretnénk tudatosítani, akkor elrejtőzzünk a sötétségben, vagy megpróbáljuk a sötétségben élni, és más utat találni. Megpróbálunk a sötétben előre jutni, de eltévedünk. Ezért az ember számára mindig is nagy kísértés, hogy azért, hogy dolgokat ne lásson. Magát ne kelljen látnia, az életének dolgait ne kelljen látnia, azért megpróbál a sötétben menni. És az ember a sötétben könnyen eltéved és elvész.

A sötétségbe menés néhány útja. Be tudjuk csukni a szemünket, mint a kis gyermek. Ugye, van az úgy, nézünk valami filmet, és ott történik valami, és az ember úgy érzi, hogy ezt ő nem bírja látni, becsukom a szemem. És hogyha többen nézünk egy filmet, olyan is történik, hogy valaki szól nekünk, és azt mondja, hogy: „Szólj, ha már vége!” De ha az életünknek az a taktikája, hogy mindig becsukjuk a szemünket, akkor valamit érdemes volna látni, mert az talán már sok a sötétségből. Mert amikor becsukom a szemem, megkímélem valamitől magam, attól, hogy azt lássam, de kétségkívül egy sajátos sötétség borul akkor rám.

Amikor nem nézek oda, és így válok vakká, és így borul rám valamiféle sötétség. Az anya észleli, hát ilyet még nem látott, és akkor az anya fogja, elhúzza a kezét, és azt mondja: „Ne nézz oda, kicsim!” Ez is a sötétségnek valamiféle formája: „Ne nézz oda, kicsim!” Amikor valaki eltakarja az arcát. Egészen az arcát eltakarja, mintha azt fejezné ki, hogy nem vagyok ott, és nem vagyok itt, és legszívesebben az, amit az arc kifejez, hogy én ez vagyok, egy személy, hogy legszívesebben ezt most eltüntetném. Az ember eltakarja az arcát is, nehogy valakit, valamit lásson, ami pedig van.

Amikor az ember úgy választja a sötétet, akarva-akaratlanul, tudva-tudatlanul, hogy csak valameddig kíván látni. Csak az igazamig kívánok látni, vagy csak a sérelmemig akarok látni, vagy csak önmagamig akarok látni, vagy csak a családomig akarok látni. Csak a baráti körömgig akarok látni, vagy csak azokig a csoportokig akarok látni, amelyeknek tagja vagyok, és amely csoportokra azt mondom, hogy ezek jó csoportok. Hogy csak azokat a közösségeket akarom látni, amelyekre azt mondom, hogy ezek számomra elfogadható közösségek. Hogy csak a saját felekezetemig akarok látni, csak a saját nemzetemig és népemig akarok látni, hogy csak a saját országomig, vagy földrészemig akarok látni. Hogy talán csak eddig a világgig akarok látni, ami alatt most azt értem, hogy csak eddig a Földig. Olyan gyönyörű, ahogy Szent Ágoston azt mondja: „Hát, ha van valami, ami le tud nyűgözni, egy fogyhatatlan csodálattal,

kíváncsisággal, ámulattal tölt el, az a csillagos ég fölöttem.” Mennyivel több is van, hogy egy pici fény is elég azon a nagy sötét égbolton, hogy az ember ne csak valameddig akarjon, vagy tudjon látni, hanem tovább.

Azután a következő: Tudunk színvakok is lenni. A sötétségnek, a vakságnak sajátos formája. Bármelyikünk képes a szónak átvitt értelmében színvakká lenni. Azután a következő. Ahogy a szentírásban is megjelenik, ez a tizedik, hogy az emmauszi tanítványok találkoznak Jézussal, de valami hályogféle van a szemükön, és nem ismerik föl. Kétségkívül a nem jó látásnak, a sötétségnek van ez a formája, hogy valami hályogféle ellehetetleníti bennünk, hogy fölismerjük Isten jelenlétét a világban, és ez okoz valamiféle sötétséget bennünk.

Vagyis, amikor a hitünkről beszélünk, ami ebben az evangéliumban olyan hangsúlyossá lesz, ez a hit azt jelenti, most a világosság-sötétség összefüggésében, hogy tudjuk, hogy van utána, hogy tudjuk és látjuk, hogy van tovább. És ha ezt még pontosabban akarnám mondani, így mondanám. Ez a hit, amiről itt szó van, nem arra irányul, hogy valami, ami bizonytalan, arra mi azt mondjuk: „De biztos, hogy van!”, (hanem) épp fordítva, hogy az ember a saját bizonytalanságát ismeri föl. Az ember a saját sötétségét ismeri föl, esendőségét, korlátoltságát, szüklátóköritségét, és vakságát ismeri föl. Ezért az ember azt mondja: Kétségkívül, Isten van, de nem mindig látom. A jó, aminek az elvesztésétől félek, van, csak éppen most küzdenünk kell érte. A szép, az igaz van, csak néha nem látom megvalósulni. Ettől kétségbe is tudok akár esni.

Tehát hogy a hit nem arra vonatkozik, hogy arra irányul, ami vagy van, vagy nincs, tehát ami bizonytalan. Pont fordítva, hogy az ember belátja, hogy itt hitre lesz szükség ahhoz, hogy valaminek a valóságát tudjuk és merjük látni, és állítani, amit nem mindig látunk, amiben mi magunk el tudunk bizonytalanodni. Mint ahogy az ember bekerül a sötétbe, és úgy van: „Most végképp elveszünk!” De aztán jön a hajnal.

Mi a mi reményünk? A reményünk az, hogy a lélek résein átragyog Isten világossága. Ahogy fölnezzünk az égboltra, abban a hatalmas ránk boruló sötétségben is az a picike kis fény elég ahhoz, hogy elevenen tartsa bennünk annak a tudatát, és ezt nevezhetjük hitnek, hogy van világosság, hogy van. Az óriási lehetőségünk az, hogy döntünk emellett a világosság mellett, lesz, ami lesz, mert tudjuk, hogy van tovább, és van utána. Akármekkora is a betegség, a fájdalom, a szenvedés, a sötétség, a bűn, a megpróbáltatás, és a többi.

Tehát akkor fölismerem azt, hogy nem az a bizonytalan, hogy Isten van-e, vagy nincs, hanem én vagyok bizonytalan, és ezért szorulok rá a világosságra, és annak a tudatára, hogy a sötétségben is tudom, hogy a világosság létezik. És Isten pedig Jézus által, ebben a mai evangéliumi történetben azt mondja: „Tudom, hogy megpróbáltok elbújni a sötétben, hogy a valóságnak a részeit ne lássátok, de én azt üzenem nektek, hogy azt akarom, hogy ti tudjátok, nem csak élet van, hanem örök élet. Hogy ti tudjátok, hogy van élet, és van tovább, és van utána. Úgy hívjuk: örök élet.”

Jézus élénk áll, és azt mondja, hogy „Mindenképpen van élet, és mindenképpen van tovább. És én azt akarom, hogy legyél!” És ez olyan gyönyörű, mert egyszer csak ebben fölismerjük azt, hogy mennyi erőfeszítésünk van arra nézve, hogy valakivé legyünk, valakivé, és legyünk, és az ember el tudja véteni az utat, és miközben valakivé akar lenni, aközben a sötétség tréfát űz velünk, és végül nem valakivé leszünk, válunk, hanem csak valamivé. Éppen gazdaggá, sikeressé, vagy híressé, ilyenné, olyanná, amolyanná, főnökké, elismertté. Hagyjuk is a sort! Hogy az ember legmélyebb vágyai között az van, hogy valakiként legyen. És a mai evangéliumban Jézus azt mondja: „Ne akarjatok csak valamivé lenni, az kevés nektek. Akarjatok valakivé válni, lenni, és maradni! És az én válaszom a ti vágyatokra az, hogy akarom, hogy örök életetek legyen.” Amen.